

Stordaad, men ogsaa med, at Nedskæring er det eneste effektive, men til Gengæld ogsaa universelt virkende Krisemiddel.

Det er nu imidlertid klart, at en stor Del af Nedskæringerne kun betyder en Forbedring af Statsbudgettet, men ikke en reel økonomisk Forbedring og Besparelse for Samfundet. Jeg behøver blot at nævne Ophevelsen af den ekstraordinære Arbejdsledsunderstøttelse, der i Virkeligheden først og fremmest betyder en ny og vilkaarlig Fordeling af Skattebyrden til Gunst for Landbostanden. Flere af de Nedskæringer paa Undervisningsministeriets Budget, som det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen forleden omtalte, betegner jo ogsaa kun en Besparelse paa Statens Budget, men ikke en reel økonomisk Vinding for Samfundet og de paagældende Borgere. Naar man gør det op, vil jeg endda drage i Tvivl, at den formelle Besparelse, der er opnaaet paa Budgettet, staar i rimeligt Forhold til det Tab, der kulturelt lides ved, at disse smaa Bevilinger, der statsfinansielt betyder saa umaadelig lidt, men kulturelt betyder saa umaadelig meget, skæres ned.

Men foruden, at det økonomiske Nettoudbytte af Nedskæringspolitikken ikke er saa stort, som Venstre gerne vil give det Udseende af, er denne Politik paa vigtige Omraader gennemført paa en efter min Formening unødigt brutal og vilkaarlig Maade. Regeringen har med ødsel Haand trillet den ene Appelsin efter den anden i det ærede Medlem Hr. Staunings valgagitoriske Turban. Jeg under det ærede Medlem alt godt, for jeg nærer hverken ringe Tanker om hans politiske Evne eller hans personlige Retsind, men jeg indser ikke, at det er en borgerlig fortjenstfuld Gerning at være den Ringens Aand, der stedse gaar ham til Haande med Opfyldelse af hans hedeste valgtaktiske Aladdinssøker.

I Venstrepartiets politiske Bekæmpelse af Arbejderpartiet, i Venstres og Socialdemokratiets indbyrdes Kamp om Magten ser jeg ikke, at det har konservativ Interesse at tage Del. Da vi gik til Valg i April 1924, skyndte den daværende højtærede Landbrugsminister sig at forkynde, at Valgkampen gjaldt ikke den danske Krone, Kronen havde det meget godt, nej, Kampen gjaldt, om Venstre eller Socialdemokratiet skulde have Magten her i Landet. Denne storpolitiske Klassekamp med gensidige Udæskninger og Tilsværtninger forekommer mig at være uden Interesse for Politikere, hvis Hovedformaal ikke er Forøgelse af Klientelet, men Løsning af Sagerne.

De finanspolitiske Problemer, der særlig

melder sig til Løsning, er dem, der forefindes — det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde i sin Finanslovtale saa rigtigt opmærksom paa dette — i Finanslovens § 2 og § 5.

Med Hensyn til Budgettets Smertensbarn, Statsbanerne, vil det med Firmaet Danmarks økonomiske Interesser som Udgangspunkt vistnok være vanskeligt at bevise Fremsynet og Fordelene ved den Transportpolitik, der har nedsat Statsbanernes Godstakster med 15 Mill. Kr., skønt Regnskabet for 1926—27 viste et Minus paa ca. 10 Mill. Kr. udover det budgetterede, og skønt det neppe tør antages, at de Lønedsættelser og Personbesparelser, som nu er vedtaget, vil være i Stand til at dække det Minus paa 12 Mill. Kr., som den 15 Mill. Kr.s Fragtnedsættelse forårsager, naar den herved forøgede Trafik kun kan antages, saaledes som det ærede Medlem Hr. Korsgaard gjorde det, at ville medføre en Forbedring paa ca. 3 Mill. Kr. Mon man ikke havde gjort det erhvervende Samfund en større Tjeneste ved at give Skattelettelser paa anden Vis? Mon denne Reform ikke først og fremmest har været en Bekendelse fra det moderate Venstre til gammelliberale Beskatningsdoktriner, der ikke svarer til vort Samfunds nuværende økonomiske Tarv?

Samtidig med denne ejendommelige Godsbanepolitik har Regeringen ført en Rutebils- og Lastmotorvognspolitik, som intet har med økonomisk Liberalisme at gøre, men som er et af de mest forkastelige Udslag af den fremskridtsfjendtlige Merkantilisme, som den højtærede Statsminister talte saa haanende Ord om i Sommer. Jeg har allerede for Aar og Dag siden, da vi første Gang drøftede Lille Bælts Broen, indtrængende fremhævet den geografisk økonomiske Kendsgerning, som vi ikke kommer udenom, og som burde være Hovedhjørnestenen i hele vor Kommunikationspolitik, at Danmark er et ualmindelig godt Automobilland og et ualmindelig daarligt Jernbaneland.

I den forløbne Del af dette Aarhundrede har det meste af Venstres Jernbanepolitik været præget af en gold Protektionisme. Den har ikke været indtægtgivende liberal Kapitalisme, men tabforvoldende reaktionær Socialisme. Det er jo næsten en Himmelens Tilskikkelse, at det lykkedes en Kommission at faa sat Punktum for Anlæg af nye Jernbanelinier. Ligesom Statskassen ved Vejloven af 1867 aflastedes for alle Udgifter til Vejnettet, saaledes aflastedes Statskassen nu for Udgifter til fremtidige Jernbaneanlæg, og Amterne og Kommunerne aflastedes for de med nye Jern-